
[2010-34-RE](#)

CAUSA 2010-34-RE

Número de registre 496-2010. Recurs d'empara

SENTÈNCIA DEL 15 DE MARÇ DEL 2011

BOPA núm. 17, del 23 de març del 2011

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 5 de novembre del 2010, per la representació processal del Sr. Joan Lluís Pérez Pradère, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 22 de juliol del 2010 i contra l'aute del 15 d'octubre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció i del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i, atès que demana al Tribunal Constitucional que admeti a tràmit la causa, que en el seu dia dicti sentència atorgant l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats i que ordeni la devolució de la causa a la jurisdicció civil perquè dicti una nova sentència més ajustada a dret;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 25 de novembre del 2010;

Vist l'acte del Tribunal Constitucional del 10 de gener del 2011 que va admetre a tràmit la causa, sense efectes suspensius;

Vistes les al·legacions presentades, el 26 de gener del 2011, per la representació processal de la societat Caronte 2002, SA;

Vistes les al·legacions presentades, el 31 de gener del 2011, per la representació processal del recurrent;

Vistes les al·legacions presentades, l'1 de febrer del 2011, per la representació processal de la Sra. Jacqueline Pérez –nascuda Pradère- i del Sr. Patrick Pérez Pradère;

Vistes les al·legacions presentades, el 9 de febrer del 2011, per la representació processal del Sr. Christian-G. Pérez Pradère;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les parts, salvat per la representació processal del recurrent, i pel Ministeri Fiscal;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Carles Viver Pi-Sunyer;

Antecedents

Primer

El Sr. Joan Lluís Pérez Pradère va presentar una demanda contra la seva mare, els seus germans i la societat Caronte 2002, SA en què sol·licitava, entre d'altres, la nul·litat de la subhasta judicial celebrada el 9 d'abril de 1996 i de tots els actes processals posteriors, relativa a les 59.100 accions de la societat Pyrénées, SA; que es declarés que aquestes accions li pertanyien; la nul·litat de les

escriptures públiques esmentades en la súplica de la demanda, la condemna de Banca Reig, SA (actual Caronte 2002, SA) a retornar-li l'import percebut per les accions i la condemna dels adquirents a retornar-li les 59.100 accions rebudes. Subsidiàriament, exercitava una acció d'enriquiment injust. I, en darrer lloc, sol·licitava la condemna dels defenents a publicar, a càrrec seu, en els mitjans de comunicació d'Andorra i dels països veïns la part dispositiva de la sentència.

Segon

El 7 de gener del 2010, el Tribunal de Batlles va dictar una sentència mitjançant la qual decidia, declarar "Primer.- (...) la preclusió respecte dels pediments obrant als apartats A a E, ambdós inclosos, del suplico de la demanda (...), deixant-los imprejutjats en quant al fons; Segon.- Desestimar per motius de fons les pretensions contingudes als apartats F a H, ambdós inclosos, de la demanda, (...) així com les restants pretensions obrant als apartats I a K, ambdós inclosos; Tercer.- Desestimar en tots els seus termes la demanda reconvençional plantejada per la representació processal de la societat CARONTE 2002, S.A. contra el Sr. Jean-Louis PÉREZ PRADÈRE; Quart.- Fer imposició al Sr. Jean-Louis PÉREZ PRADERE de les costes judicials ocasionades arran de la tramitació del present judici."

Tercer

L'11 de gener del 2010, el Tribunal de Batlles va dictar un aute mitjançant el qual corregia el punt quart del dispositiu de la sentència del 7 de gener del mateix any, declarant que es feia imposició al demandant de les costes judicials ocasionades arran d'aquest judici i a la societat Caronte 2002, SA arran de la seva demanda reconvençional.

Quart

Tant el demandant, com la societat Caronte 2002, SA van presentar sengles recursos d'apel·lació contra la sentència de primera instància i contra l'aute aclaratori i, el 22 de juliol del 2010, el Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què acordava desestimar aquests recursos d'apel·lació i confirmava íntegrament la decisió de la primera instància.

Cinquè

La representació processal del Sr. Joan Lluís Pérez Pradère va formular un incident de nul·litat d'actuacions per tal com considerava que se l'havia situat en indefensió, que s'havia vulnerat el seu dret a la jurisdicció i que la sentència del Tribunal Superior de Justícia comportava una denegació de justícia i incongruència omissiva.

Sisè

El 15 d'octubre del 2010, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute en què acordava desestimar aquest incident de nul·litat d'actuacions.

Setè

El 5 de novembre del 2010, la representació processal del Sr. Joan Lluís Pérez Pradère va presentar un recurs d'empara mitjançant el qual manifesta que la sentència de primera instància en declarar la preclusió de l'acció, no va entrar en el fons de la demanda i posa de manifest que l'òrgan judicial va fixar, sense cap motivació, de forma innovadora un termini de preclusió de tres anys que comença a comptar a partir de la subhasta del 10 d'abril de 1996.

La sentència del 22 de juliol del 2010 del Tribunal Superior de Justícia, que es pronuncia sobre l'apel·lació de la sentència de la primera instància, vulnera el dret a la jurisdicció, perquè interpreta de manera errònia que el recurrent no es va oposar a la preclusió o extemporaneïtat de la seva acció dictada pel Tribunal de Batlles. La part recurrent discrepa d'aquesta decisió i al·lega que va argumentar contra la preclusió en el seu escrit d'apel·lació des de la perspectiva dels fets.

Concretament, l'argument del seu recurs d'apel·lació consistia en demostrar que el termini de preclusió estava inventat de nou mitjançant la fixació correcta del seu còmput i la demostració de la manca de proves en relació amb el coneixement del recurrent sobre la subhasta d'aquell dia.

Segons el parer d'aquesta part, les raons exposades en la seva defensa no han estat analitzades, concretament, no és cert que ell o el seu antic advocat estiguessin presents a la subhasta esmentada, per poder començar a computar el termini de preclusió, i no existeix cap prova del contrari, sinó que fins i tot una de les parts declara que no hi eren presents. Per tant, les resolucions objecte de recurs són incongruents per error quan suposen una argumentació que no correspon als fets al·legats. Així mateix, la indefensió material del recurrent és manifesta, ja que davant d'aquesta situació no hi pot fer res.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que admeti a tràmit la causa, que en el seu dia dicti sentència atorgant l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats i que ordeni la devolució de la causa a la jurisdicció civil perquè dicti una nova sentència més ajustada a dret.

Vuitè

El 25 de novembre del 2010, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs per tal com considera que s'ha donat resposta a totes les pretensions de la part recurrent, que aquesta resposta no és irraonable des de la perspectiva lògica o jurídica i que de la lectura de les resolucions objecte de recurs es desprèn una fonamentació jurídica i no arbitrària.

El Ministeri Fiscal analitza i resumeix, punt per punt, el contingut de la sentència del Tribunal de Batlles que acaba conclouent en la preclusió de la demanda de nul·litat de la subhasta judicial, efectivament celebrada el 10 d'abril de 1996, atès el temps transcorregut, tenint en compte que el recurrent va assistir personalment i va ser degudament representat pel seu advocat, així com de les actuacions practicades subsegüentment en període d'execució, de les quals va ser igualment coneixedor a través del seu advocat en temps i forma deguts.

Seguidament, procedeix de la mateixa manera amb la sentència de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia. El Ministeri Fiscal afirma que comparteix el criteri desenvolupat per aquesta Sala quan conclou que no es pot donar resposta a arguments sobre els quals la part recurrent no va considerar necessari efectuar un pronunciament especial, i una al·legació nova mai pot ser implícita.

Novè

El 10 de gener del 2010, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs 2010-34-RE i va obrir un termini de 10 dies hàbils per tal que les parts formulessin les seves al·legacions.

Desè

El 26 de gener del 2011, la representació processal de la societat Caronte 2002, SA va presentar un escrit d'al·legacions en què manifesta que el recurrent no s'ha vist privat de l'exercici de cap dels drets fonamentals que invoca.

Aquesta part destaca que el recurrent, al llarg del procediment a quo va negar que la subhasta se celebrés el 10 d'abril de 1996, fet sobre el qual sostenia tota la seva argumentació. Ara en canvi, com que ha quedat provat la data d'aquesta celebració, varia la seva postura i argumenta que el còmput del termini de preclusió només es podia efectuar si ell hagués estat en aquella data present a l'acte celebrat a la Batllia. Seguidament, rebut aquesta argumentació i al·lega que la seva presència a la subhasta no és el fet desencadenant de la preclusió, que el Tribunal de Batlles va raonar exhaustivament.

Així mateix, afegeix que de manera coherent el Tribunal Superior de Justícia, respectant el principi dispositiu, va resoldre sobre allò que es plantejava expressament en el recurs d'apel·lació i no sobre altres aspectes que no van ser discutits pel recurrent.

En definitiva, manifesta que les resolucions objecte de recurs estan a bastament i explícitament motivades, raonades i fonamentades, respecten els drets fonamentals i les garanties d'accés a la jurisdicció i el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

Per tant, demana al Tribunal Constitucional que desestimi el recurs d'empara 2010-34-RE i que imposi el pagament de les costes processals al recurrent.

Onzè

El 31 de gener del 2011, la representació processal del Sr. Joan Lluís Pérez Pradère va presentar un escrit d'al·legacions en què, de manera dilatada, reproduïa els fets i els fonaments de dret continguts en el seu escrit de recurs d'empara. Així mateix, reitera les pretensions contingudes en l'escrit esmentat.

Dotzè

L'1 de febrer del 2010, la representació processal de la Sra. Jacqueline Pérez -nascuda Pradère- i del Sr. Patrick Pérez Pradère va presentar un escrit d'al·legacions mitjançant el qual s'oposava al recurs d'empara 2010-34-RE.

En primer lloc, aquest escrit concreta la pretensió continguda en l'empara i conclou que es demana la declaració de l'existència de la vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret. Aquesta part subscriu totalment l'informe del Ministeri Fiscal i considera que les resolucions objecte de recurs responen perfectament a allò que disposa, no tan sols l'ordenament jurídic, sinó també la norma constitucional.

En segon lloc, manifesta que el recurrent es queixa del fet que no ha comparegut en cap de les subhastes efectuades i que aquest seria un fet fals introduït pel jutge a quo en el qual assentaria la sentència de primera instància; i també del fet que el termini de preclusió de tres anys és inventat, ja que no estaria previst legalment.

Segons el parer d'aquesta part, aquestes manifestacions estan fora de la competència del Tribunal Constitucional, ja que versen sobre els fets i la seva prova, i sobre la selecció i l'aplicació del dret material, competència exclusiva de la jurisdicció ordinària.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs d'empara i condemni al recurrent, d'acord amb l'article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al pagament de les costes d'advocat.

Tretzè

El 9 de febrer del 2010, la representació processal del Sr. Christian-G. Pérez Pradère va presentar un escrit d'al·legacions en què, de manera substancial, considera que la sentència d'instància va analitzar exhaustivament el conjunt de les actuacions i de les proves practicades en autes i fa la seva conclusió motivant àmpliament les raons per determinar el dia a quo a partir del qual s'havia de computar el termini d'exercici de les accions, que no depenia de la presència física del recurrent.

Així mateix, considera que allò que va quedar demostrat és que davant el Tribunal Superior de Justícia no es va oposar al termini de preclusió, ni sobre la extemporaneïtat de la seva acció. La sentència d'aquest òrgan judicial explica i raona els motius pels quals ratifica la resolució d'instància i el per què no entra a valorar el fons de les pretensions.

Per tant, demana al Tribunal Constitucional que desestimi íntegrament aquest recurs d'empara i condemni el recurrent al pagament de totes les costes processals, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

El 4 de març del 2011, el Ministeri Fiscal i la representació processal de la Sra. Jacqueline Pérez -nascuda Pradère- i del Sr. Patrick Pérez Pradère, el 8 de març del 2011, la representació processal del Sr. Christian-G. Pérez Pradère i, el 10 de març del 2011, la representació processal de la societat Caronte 2002, SA van presentar els seus escrits de conclusions en què reproduïen els arguments i les al·legacions continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

L'escrit d'interposició de recurs d'empara, en el qual queda definitivament fixat el seu objecte, sense que es pugui ampliar en el tràmit d'al·legacions com sembla pretendre's en aquest cas, es dirigeix contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia del 22 de juliol del 2010 i contra l'auto del 15 d'octubre del mateix any, que desestima l'incident de nul·litat formulat contra la sentència esmentada.

Segons l'encapçalament de l'escrit, les referides resolucions judicials vulneren un inexistent "Principi (sic) de Tutela Efectiva (sic), consagrat per l'Art. 10 de la CONSTITUCIÓ". En el cos de l'escrit, la vulneració es concreta en el dret a la jurisdicció, "dret a la Jurisdicció, en la seva versió del dret a obtenir una Sentència fonamentada en dret" i en la negació de "la Jurisdicció de forma de incongruència per error."

Segons el recurrent aquesta vulneració es produeix a conseqüència que les resolucions recorregudes no donen resposta a les pretensions de fons suscitades en el recurs d'apel·lació, ja que consideren que en aquest recurs no s'ha "atacat" l'extemporaneïtat o preclusió de les pretensions relatives a la nul·litat de les subhastes judicials declarada per la sentència de la primera instància.

El recurrent en empara argumenta que, davant d'allò que afirmen les dues resolucions del Tribunal Superior de Justícia, en l'escrit de conclusions sí que es posava en qüestió la declaració d'extemporaneïtat, ja que, en defensar que el recurrent no va assistir a la primera subhasta i que no hi ha prova que ho fes el seu advocat, s'estava atacant el dies a quo del termini de tres anys establert a la sentència d'instància per apreciar l'extemporaneïtat de la pretensió de nul·litat de la subhasta.

Per contra, la sentència dictada en apel·lació pel Tribunal Superior de Justícia declara que, davant de la declaració d'extemporaneïtat de la pretensió de nul·litat del Tribunal de Batlles, en el recurs d'apel·lació "no s'ha interposat cap motiu de greuge ni s'articula cap argumentació en ares a combatre aquesta conclusió"; i en l'auto dictat en l'incident de nul·litat precisa que en aquest recurs "s'argumenta respecte de la falsedat o no del dia en el qual es va celebrar la subhasta, però no existeix cap argumentació ni motiu específic que s'articuli envers la preclusió de l'acció declarada per la sentència d'instància (...) la part recurrent no impugna el pronunciament de l'extemporaneïtat (...) ni argumenta respecte de si aquesta extemporaneïtat ha estat ben apreciada o no, així com respecte de quin ha de ser el termini aplicable, la Sala no pot, en ares de mantenir el dret de defensa de les parts i la igualtat processal, contravenir el deure de congruència i procedir a l'estudi d'un extrem que no ha estat objecte del recurs de la part que combat la sentència d'instància."

Segon

Per tal de resoldre la qüestió plantejada, cal precisar quin dels drets de l'article 10 de la Constitució és aquí aquell que es pot veure afectat. Cal fer-ho no per un afany teòric o dogmàtic, impropï d'un tribunal jurisdiccional, sinó per un motiu pràctic molt concret i rellevant: perquè, com hem anat reiterant en nombroses resolucions, el test o cànon d'enjudiciament aplicable en la resolució dels casos portats en empara varia, quant al seu contingut o a la intensitat de la seva aplicació, en funció de quin sigui el dret afectat d'entre els diversos drets regulats a l'article 10 de la Constitució.

Així, per exemple, pel que aquí interessa, com hem posat de manifest en altres resolucions, el test de raonabilitat o d'arbitrarietat s'aplica de manera més estricta quan el dret en qüestió és el dret a la jurisdicció entès en sentit estricte —és a dir, entès com a dret que garanteix l'accés, per primer cop, davant la jurisdicció per defensar els drets i interessos— que quan és el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, una vegada ja s'ha accedit a la jurisdicció. Igualment, davant d'allò que defensa alguna de les parts en aquest procés d'empara, el test de raonabilitat és d'aplicació quan es debat, per exemple, la correcció d'una determinada interpretació o aplicació de les normes jurídiques emprades, però, com és obvi, aquest test no és d'aplicació quan allò que es debat és una manca de resolució o de motivació o l'existència d'un error material de fet, ja que en aquests casos allò que ha d'enjudiciar el Tribunal Constitucional és si, efectivament, s'han produït o no les omissions o els errors denunciats.

Finalment, en relació amb una de les al·legacions de les parts comparegudes, cal precisar que en l'ordenament andorrà no hi ha cap matèria objecte d'una resolució judicial que quedi exclosa d'entrada del control de constitucionalitat quan s'al·lega la vulneració d'un dels drets de l'article 10 de la Constitució. El fet que els tribunals ordinaris o judicials tinguin atribuïda en exclusiva la funció de seleccionar, interpretar i aplicar la llei en els casos que els hi són sotmesos, així com la insistència d'aquest Tribunal en declarar que el recurs d'empara no és una darrera instància judicial, porten a la conclusió que els tests d'enjudiciament aplicables pel Tribunal Constitucional són

diferents d'aquells que corresponen als tribunals ordinaris, però no porten a la conclusió que hi ha àmbits exempts de control constitucional.

Tercer

Centrada així la qüestió, la primera constatació que s'ha de fer és que, en aquest cas, no ens trobem davant d'una denúncia de vulneració del dret a la jurisdicció, entès aquest dret en el sentit estricte, és a dir com dret a accedir per primer cop a la jurisdicció. En aquest cas, la referència al dret a la jurisdicció s'ha d'entendre referida a l'accepció genèrica, sovint emprada en el nostre ordenament, que concep aquest dret com a compendi de tots els drets de l'article 10, com a clàusula general que sintetitza tots aquests drets. En efecte, en el supòsit aquí analitzat, el recurrent ha accedit a la jurisdicció, ha defensat els seus drets i interessos en els judicis declaratius pertinents i, fins i tot, en diverses fases del tràmit d'execució de la sentència, i es troba ja en la darrera fase d'execució, en la qual també ha pogut presentar les seves al·legacions. El test aplicable no és, doncs, el del dret a l'accés a la jurisdicció.

En segon lloc, cal destacar també que, malgrat el que pugui semblar a primera vista, en el cas enjudiciat, el debat suscitat pel recurrent en realitat no se centra en l'existència o no de resposta judicial, ni en una hipotètica manca de motivació, ja que és evident que les dues –resposta i motivació– s'han produït en declarar motivadament el Tribunal Superior de Justícia la manca d'impugnació de l'extemporaneïtat. L'objecte de la controvèrsia rau en la qualitat de la motivació i, més concretament, en si es pot considerar que estan fonamentades en Dret la resposta i la motivació donades. El test aplicable és doncs el de raonabilitat lògica i jurídica, és a dir, el de determinar, d'una banda, si les premisses emprades pel Tribunal Superior de Justícia en el seu raonament, així com la conclusió assolida i el procés d'inferència que porta de les primeres a la conclusió, segueix les pautes de la lògica i, d'altra banda, si la selecció, la interpretació i l'aplicació de les normes s'aparten de les pautes seguides per la communis opinio dels juristes.

En definitiva, atès que correspon en exclusiva als tribunals ordinaris precisar els termes en els qual estan travats els litigis dels que tenen coneixement, allò que hem d'analitzar aquí, és si és lògicament i jurídicament raonable la manera en què es porta a terme aquesta tasca per part del Tribunal Superior de Justícia i, més concretament, si és raonable la conclusió segons la qual el recurrent no ha impugnat en apel·lació el pronunciament de l'extemporaneïtat de l'acció de nul·litat continguda en la sentència dictada pel Tribunal de Batlles.

Quart

Per donar resposta a l'interrogant que s'acaba de plantejar, cal tenir present, en primer lloc, que

l'escrit de conclusions formulat pel recurrent en apel·lació davant del Tribunal Superior de Justícia s'articula a partir d'un "primer i únic" "motiu de recurs" que qualifica expressament com a "defectuosa apreciació de la prova" per part del Tribunal de Batlles. La prova atacada és l'acta de la primera de les subhastes i l'objecte de les al·legacions és el d'afirmar que, davant d'allò que es diu en aquest document, el recurrent i el seu advocat no estaven presents a la subhasta esmentada. De la incorrecta valoració d'aquesta prova derivaria la nul·litat de les subhastes i de les actuacions d'execució posteriors. Així doncs, com diu el Tribunal Superior de Justícia, d'una primera lectura dels "motius de recurs" es constata que el recurrent en l'escrit de conclusions del seu recurs d'apel·lació no va explicitar formalment com a motiu d'impugnació l'extemporaneïtat de l'exercici de l'acció de nul·litat de les subhastes.

Certament, la formalització dels motius d'apel·lació té un valor que no es pot minimitzar a l'hora de preservar la seguretat jurídica i els drets de defensa de les altres parts en litigi, tanmateix, per tal d'evitar incórrer en formalismes enervants desproporcionats, cal analitzar si, més enllà de la qualificació expressa del motiu al·legat, en el contingut de l'al·legació s'articula una argumentació dirigida a combatre l'extemporaneïtat declarada en instància.

Doncs bé, analitzat l'escrit de conclusions des d'aquesta perspectiva, cal notar que en tres ocasions, al llarg de les 32 pàgines, es descriu el fet que la conclusió –la qual el recurrent considera errònia– de la seva presència i de la del seu advocat a la primera subhasta és aquella que porta a declarar la preclusió de l'acció. És cert que, en abstracte, si de la presència o no a la referida subhasta depengués en exclusiva la declaració d'extemporaneïtat, es podria concloure que de la seva correcta apreciació d'aquest fet degudament argumentat podria dependre la correcta apreciació de l'extemporaneïtat declarada.

Tanmateix, en aquest cas, cal tenir en compte dos elements: primer, que els fets i els arguments adduïts pel Tribunal de Batlles per declarar l'extemporaneïtat no es referien únicament i exclusivament a la discutida presència del recurrent i el seu advocat, sinó a molts altres factors que el recurrent ni tan sols esmenta, com ara el fet que en l'ordenament andorrà en aquest tipus d'execució de sentència no cal la notificació personal a l'executat, que és suficient la publicació al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, que l'extemporaneïtat quedava fixada en tres anys i que aquest temps s'havia escolat fins i tot comptant des de la tercera subhasta.

En segon lloc, també cal destacar que les tres referències contingudes en l'escrit de conclusions al fet que l'apreciació errònia de la presència del recurrent a la primera subhasta havia servit per computar l'extemporaneïtat, no s'incorporen a una argumentació dirigida a combatre l'apreciació d'aquesta extemporaneïtat, sinó que són simples descripcions d'un fet, que s'incorporen a una argumentació dirigida tota ella a replantejar de nou les qüestions de fons al·legades en la primera instància: l'existència de pactes fraudulents, l'enriquiment injust i, sobretot, la necessitat d'anul·lar les subhastes i els actes posteriors que en deriven, en canvi, allò que no s'argumenta és que la no presència en la primera subhasta impedeix la declaració d'extemporaneïtat.

En definitiva, ateses les circumstàncies del cas –així com l'especial relleu que en el procés civil té el principi dispositiu, com destaca el Tribunal Superior de Justícia-, no es pot considerar irraonable la conclusió assolida en les dues resolucions recorregudes, segons la qual el recurrent en apel·lació no ha impugnat l'extemporaneïtat declarada per la sentència de la primera instància.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar el recurs d'empara presentat per la representació processal del Sr. Joan Lluís Pérez Pradère contra la sentència del 22 de juliol del 2010 i contra l'aute del 15 d'octubre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

D'acord amb l'article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, es condemna el recurrent al pagament de les costes processals en seu constitucional.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del Sr. Joan Lluís Pérez Pradère, a la representació processal de la Sra. Jacqueline Pérez –nascuda

Pradère- i del Sr. Patrick Pérez Pradère, a la representació processal del Sr. Christian-G. Pérez Pradère, a la representació processal de la societat Caronte 2002, SA, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 15 de març del 2011.

Pierre Subra de Bieusses Juan A. Ortega Díaz-Ambrona

President

Vicepresident

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

Magistrat

Magistrat